

[Hans Pinstrup.]

paa Ungdommens sunde Virkelyst, som vi ikke ønsker at lægge paa den. Livet er nu engang, heldigvis, andet og mere end 8 Timers Arbejdsdag og længst mulig Fritid. Kun gennem Arbejde og Dygtiggørelse banev Ungdommen sig Vej frem til Lykke og Fremgang.

Af de af det ærede Medlem Hr. Chr. A. Christiansen før fremsatte Synspunkter faar man det Indtryk, at det er meget længe siden, det ærede Medlem har bevæget sig ude paa Landet. Det ærede Medlem gik saa vidt, at han sagde, at paa Landet havde man det som i Stavnsbaandets Tid, de unge havde Slid og Slæb fra Morgen til Aften, Arbejdstiden var den samme, og naar det saa blev Aften, var de saa trætte og forasede, at de hverken kunde se Solnedgangens Skønhed eller Maanens Storhed. Det ærede Medlem skulde en Aften tage ud paa Landet og køre igennem en Landsby, saa vilde det ærede Medlem se noget helt andet. Han vilde se en Flok unge, vaagne og raske, frejdigt bevægende sig omkring paa Sportspladser og Veje, og hvor de nu ellers samles. Det er den Slags Overdrivelser, som intet, intet har med Virkeligheden at gøre.

I samme Forbindelse — og dermed modsagde det ærede Medlem sig selv — nævnte han, at inden for Landbruget havde man nu taget Teknikken i sin Tjeneste i stor Udstrækning. Hvordan mon det kan have Forbindelse med, at de unge er saa trætte og saa forasede, at de intet orker?

Maa jeg derudover minde det ærede Medlem om eller bede det ærede Medlem undersøge, hvad der fra Landbrugets Side gøres for de unges Uddannelse, Oplæring og Oplysning paa mange Omraader. Se de mange Titusinder, der faar Lov til at gaa i Ungdomsskoler og til Kursus i Arbejdstiden i vid Udstrækning, se alt, hvad man gør for at højne deres Syn, fremme deres Dygtighed, fremme deres Udvikling. Og det frie Forhold mellem vore unge Medhjælpere og Landbrugsejerne, det ønsker vi fra vor Side ikke ødelagt. Det vilde være den største Skade, man kunde tilføje dansk Landboudom.

Naar det ærede Medlem nu kommer og foreslaar, at man ved Lov skulde forbyde disse friske, stærke unge at arbejde mere end 8 Timer, uanset hvad ellers det gjaldt, saa vilde det være en daarlig Lovgivning, der ingen som helst Forbindelse har med den Virkelighed, vi lever under. Det ærede Medlems Tale er Overdrivelser fra Ende til anden og har intet med Virkeligheden at gøre, og paa mit Partis Vegne maa jeg bestemt modsætte mig dette Lovforslags Gennemførelse.

Victor Larsen: Det foreliggende Lovforslag om Indførelse af en 8 Timers Arbejdsdag i Landbrugserhvervet vilde, hvis det vedtoges, betegne noget nær en Revolution for dette Erhverv. Jeg maa sige, at jeg synes, det er noget af det frimodigste, jeg længe har set fremlagt her paa Tingets Bord, for samtidig forsøger man jo ikke med et eneste Ord at anvise, hvorledes man vil skabe Betingelser for, at Landbruget kan klare de Ekstrabyrder, der her paalægges det. I en vanskelig Tid, hvor enhver ved, det gælder om, at Danmarks eksporterende Erhverv sættes i Stand til at konkurrere med Udlandet, og hvor det gælder om at holde Omkostningsniveauet nede, gør Kommunerne, hvad de kan, for at vælte hele Spillet. Hvis vi ikke kan tumle vort Omkostningsniveau, hvis vi ikke kan klare Konkurrencen over for Udlandet, saa er vi færdige økonomisk set. Saadan og ikke anderledes er Forholdet.

Jeg ved ikke, om Ordføreren for det kommunistiske Parti har sat sig helt ind i, hvad det, der foreslaas her, betyder økonomisk. Forholdet er det, at man i Øjeblikket efter Overenskomsterne har 2 800 Arbejdstimer om Aaret inden for Landbruget. Efter Lovforslaget skulde man ned paa 2 400 Timer, hvilket vilde betyde en reel Lønforhøjelse paa 17 pCt. Det vil altsaa sige, at man med eet Slag fordyrer hele vor Landbrugsproduktion med 17 pCt., hvad Lønnen angaar. Samtidig med at man i de andre Erhverv jo dog er naaet dertil, at man forhandler noget forsigtigt om Lønforhøjelse — for det kan der slet ikke være Tvivl om, at man gør —, samtidig med at man ogsaa fra Arbejderside er fuldkommen klar over, at man kan drive Lønskruen for højt, saa er Forholdet aabenbart det, at for Landbrugserhvervet, det eksporterende Erhverv, det med Udlandet konkurrerende Erhverv, der gør det ikke noget, om Lønnen forhøjes, der kan man ganske roligt stille Krav uden med et eneste Ord at gøre Forsøg paa at forklare, hvordan disse Krav skal opfyldes.

Og er Forholdet saa det, at Landbruget ikke er fulgt med med Hensyn til Lønforhøjelser? Tværtimod, Forholdet er det, at Landbrugserhvervet er det af samtlige Erhverv her i Landet, der har givet den største Lønforhøjelse under Krigsperioden, en Lønforhøjelse, der langt overstiger Stigningen i Leveomkostningerne. Det er jo Sandheden. Det kan i Tal udtrykkes paa den Maade, at medens Pristallet er steget 58 pCt. fra 1939 til Dato, er Lønstigningen for Landbrugets faste Arbejdere 113,7 pCt., for